

sentligt, hvordan den danske befolkning mon opfatter araberne nu, efter at man har set dem i tusindvis strømme ud på gaderne på jagt efter en dansk ambassade, de kunne brænde af. Hvordan mon det arabiske image har det blandt danskerne, efter at vi har oplevet den ene gruppe arabere efter den anden håne Dannebrog, og efter at araberne har boykottet vores varer? Hvordan mon danskerne er begyndt at opfatte araberne, efter at de har truet danske statsborgere på livet, så disse danskere måtte flygte over hals og hoved?

Jeg kan ikke henvise til nogen meningsmåling i den anledning, men jeg tør godt vædde på, at hvis den måling blev foretaget, ville det vise sig, at det arabiske image i Danmark – ja, i alle vestlige demokratier – har det virkelig elendigt efter tegningesagen. Men der altså ingen arabiske regeringer, der af den grund har sat et dialogarbejde i gang for at forbedre det elendige image, de har, og der er ikke nogen regering i Arabien, der lancerer et initiativ svarende til det danske for at søge forsoning.

Sådan noget vil være utænkeligt fra arabisk side, for sådan tænker man ikke i den arabiske verden. Der føler man sig af princip som den forurettede part, og så stor er forskellen på vores og deres verden, at selv om vi hverken har brændt deres ambassader ned, forhånet deres flag, boykottet deres varer eller er fremkommet med dødstrusler, men det derimod er dem, der har gjort det mod os, er det alligevel os, der hele tiden tager initiativ til dialog og oven i købet betaler for det. Så stor er forskellen på vores og deres verden, at selv om Danmark er konfliktens offer, og den arabiske verden er gerningsmanden, er det os, der elskværdigt rækker hånden frem til forsoning og dialog og tilmed betaler.

Selv om det, hvis man lige tænker tanken igennem, lyder mærkværdigt, er vi her ved selve kernen i, hvordan ægte demokratier optræder i modsætning til feudale diktaturer. Man kan kalde det, vi foretager os, når vi generøst fortsætter initiativet, naivt, men jeg vil hellere betegne det arabiske initiativ som sympatisk, for det er sympatisk, at vi i demokratierne mod alle odds kæmper videre for det, vi tror på, og at vi stædigt mod alle odds holder fast ved, at der selv i de arabiske lande må være en mulighed for folkestyre og udvikling. Samtidig er initiativet en væsentlig del af dansk sikkerhedspolitik.

Det er baggrunden for, at Dansk Folkeparti trods svære overvejelser accepterer en fortsættelse af det arabiske initiativ. Vi accepterer det

ikke mindst, fordi regeringen har ladet os forstå, at ud over at vi kan medvirke positivt til demokrati og udvikling i de arabiske lande, er en fortsættelse af initiativet samtidig af stor betydning for Danmarks sikkerhed. Det er simpelt hen, sådan som vi ser det, til Danmarks fordel, at så mange lande som muligt bliver demokratiske lande.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger til ordføreren. Først hr. Villy Søvndal.

Kl. 17.15

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes sådan set, at hr. Søren Espersens tale var en kraftig understregning af nødvendigheden af at fortsætte det arabiske initiativ. Det synes jeg sådan set er udmærket. Den bidrog til at gøre det klart, at hvis det alene var hr. Søren Espersens noget kortsluttede analyser, der skulle være det, der blev bragt videre fra Danmark som Danmarks forståelse af den arabiske verden, tror jeg, konfliktniveauet ville stige voldsomt. Hvis man ud over det var opmærksom på, hvad Dansk Folkeparti går rundt og siger om muslimske lande og den muslimske religion, senest gengivet i B.T. i dag, tror jeg, konfliktniveauet ville øges endnu mere.

Derfor er jeg glad for, at det er udenrigsministeren, der er håndværker på det arabiske initiativ. Det synes jeg er meget betryggende, og jeg er enormt glad for, at Dansk Folkeparti ikke er håndværker på det her, for det tror jeg ikke ville give mere dialog, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Der var ikke nogen spørgsmål i det, der kom fra hr. Villy Søvndal. Jeg kan bare konstatere, at hvad angår tolerance, også religiøs tolerance, som hr. Jeppe Kofod tidligere var inde på som det, der åbenbart skulle være et problem i Danmark, kan jeg slet ikke komme i tanke om nogen arabiske lande, hvor religiøs tolerance overhovedet er en del af systemet. Det eksisterer ikke. Der er religiøs intolerance i den allerhøjeste grad.

Den slags tegninger, vi har set herhjemme af Muhammed, kan man finde om den jødiske religion i samtlige arabiske aviser på den mest nedrige facon – holocaustbenægtende, væmmelige